

Ļoti ceru, ka sabiedrības attieksme mainīsies!

Vecāki, kuri audzina bērnus ar autiskā spektra traucējumiem, stāsta

Bērni agrās bērnības, pirmsskolas un sākumskolas posmā savas attīstības nodrošinājumu saņem galvenokārt ģimenē. Tādēļ bērna personības veidošanās, pašapliecināšanās iespējas un tās konkrētās izpausmes lielā mērā atkarīgas no ģimenes funkcionēšanas stabilitātes.

R. Špalleka grāmatā “Māmiņ, vai tu mani mīli?” pauž atziņu, “ka sabiedrība gan uztic vecākiem viņu bērnu audzināšanu, tomēr nerūpējas par to, lai šī svarīgā misija tiktu apveltīta ar atbildīgajam audzināšanas uzdevumam atbilstošu izglītību”.

Jaunajiem vecākiem jāiztiek ar to pieredzi, kā paši tikuši audzināti. Pārsvarā gadījumu, kad ģimenē ienāk bērns ar autisma spektra traucējumiem, iepriekšējās pieredzes vispār nav. Kā labāk izprast šo traucējumu būtību un nodrošināt nepieciešamo izglītību bērniem un jauniešiem, kuriem ir autisma spektra traucējumi? Kā bērnam palīdzēt dažādās ikdienas situācijās un labāk saprast, kā viņš domā?

Viens no sekmīga pedagoģiskā darba priekšnoteikumiem, lai varētu labāk izprast šos bērnus un izvēlēties viņiem nepieciešamo pedagoģisko pieeju, ir regulāra viedokļu apmaiņa par skolēna izglītošanas mērķiem un individuālo attīstību. Ļoti svarīgas ir pedagogu tikšanās ar vecākiem.

Ceram, ka „Velku biedrības” uzklusīto vecāku stāsti palīdzēs iedvesmot ciešākai sadarbībai gan vecākus, gan pedagogus!

Māte, kas audzina bērnu ar atipisku autismu, stāsta:

Manam bērnam ir diagnosticēts atipiskais autisms. Viņš tiek integrēts vispārīgajai skolā.

Veltīgas bija cerības, ka tikšu uzaicināta uz sarunu ar skolas psihologu. Šķita, ka speciālistam varētu interesēt mans viedoklis, kāda veida atbalsts manam dēlam ir vajadzīgs – pieskatīšana brīvajā laikā, socializēšanās prasmju treniņš ēdamzālē nodarbību veidā.

Kad tas nenotika, gāju pati. Iznāca ļoti liela vilšanās. Izstāstīju bērna dzīves gājumu un izglītošanu. Psihologe mani mierināja, ka protot strādāt ar bērniem, kuriem ir garīga rakstura attīstības traucējumi. Viņai esot laba izglītība un liela darba pieredze, esot strādājusi kādā ārzemju sociālās aprūpes iestādē.

Lūdzu palīdzēt manam dēlam ar autismu pakāpeniski pierast pie ēšanas skolas kopgaldā. Kad pēc viņu pirmās tikšanās atnācu pakaļ bērnam, izrādījās, ka speciāliste bija likusi sēdēt pie galda veselu stundu un nelaidusi ārā, teikdama, ka tikmēr nezvanīs mammai, kamēr viņš nepaēdīs. Bērns bija gandrīz apčurājies, saskāpējies un pārbijies.

Zvanīju psihologei. Atbilde bija, ka ar tādiem bērniem viņa neprotot strādāt.

Kad pēc pāris dienām skolas psiholoģe atkal aizgāja pie mana bērna, viņš esot kliezjis un neesot gribējis viņu redzēt. Šī iemesla dēļ nekādu sadarbību neesot iespējams veikt.

Logopēds manam bērnam nevarot veltīt tik daudz laika, cik vēlētos. Mana dēla galvenā valodas problēma ir izpratnes trūkums un tas jālabo speciālajam pedagogam.

Divus gadus pirms skolas viņš apmeklēja pirmsskolas izglītības iestādi –, vienu gadu grupā bērniem ar garīgās attīstības traucējumiem, otru – bērniem ar valodas traucējumiem. Speciālās izglītības skolotājs ieteica nesūtīt bērnu speciālajā skolā, bet labāk rast iespēju mācīties kopā ar bērniem vispārizglītojošā skolā.

Es skaidri saprotu, ka mans dēls parasto programmu nevarēs apgūt, kur nu vēl viņa uzvedības traucējumi un viss ar to saistītais!

Pēc klīniskā psihologa atzinuma, bērnam esot jāapgūst speciālās izglītības programma, kas paredzēta bērniem ar garīgās attīstības traucējumiem. To pašu ieteica pedagoģiski medicīniskā komisija.

Mūsu novada skolā, līdztekus vispārizglītojošām programmām, ir licenzēta arī šāda programma. Tas gan netiekot reklamēts, jo skolas vadība atzīst, ka nav ieinteresēta, lai skolā parādītos bērni ar speciālām vajadzībām.

Ļoti savlaicīgi, vismaz gadu pirms dēls uzsāka skolas gaitas, vairākkārt gāju runāt ar skolas vadību un nākamo klases audzinātāju par to, ka vēlos savu bērnu sūtīt šajā skolā, tāpēc gribētu uzsākt „kaut kāda veida sadarbību”. Skolas attieksme nebija noraidoša, taču arī nekāda veida sadarbība netika uzsākta. Izskatījās, ka skola nogaida, varbūt „tas viss” kaut kā paies garām. Visa sadarbība aprobežojās ar manu runāšanu. Pēc pedagoģiski medicīniskās komisijas lēmuma skola bērnu tomēr uzņēma.

Vēlāk izrādījās, ka skolai nav ne jausmas, kā būtu realizējama mana bērna izglītošana. Jau pirmajā dienā, skolas speciālās izglītības pedagoģe, pensijas vecuma kundze, godīgi pateica, ka ar manu bērnu strādāt nevarēs. Skolai bija jārod cits problēmas risinājums. Ar zēnu strādāt piekrita dzimtās valodas skolotāja, kas līdz šim ir strādājusi ar kādu citu bērnu mājas apmācības programmā. Klasē bērnu iekļaut pagaidām nav izdevies. Ieguvums ir tas, ka bērns varēs mācīties tuvējā skolā un turpinās mēģināt iekļauties tajā.

Diemžēl jāsecina, ka skola pilnīgi nebija gatava šādu bērnu izglītošanai. Ne tikai pedagogi! Tam nebija sagatavota arī skolas infrastruktūra. Manuprāt, tāda attieksme ir nepiedodama vieglprātība attiecībā pret bērniem, kuru izglītošana vajadzīgas speciālās izglītības programmas.

Jāsecina, ka pirms bērnu sūtīt skolā, vecākiem ir uzmanīgi jāizvērtē kā skola spēs realizēt speciālās izglītības programmu. Ar kuru skolu sadarboties?

Piecpadsmītgadnieka mātes stāsts:

Manam piecpadsmītgadīgajam dēlam ir atipiskais autisms. Es ļoti labi saprotu, cik liela problēma dēlam ir iejusties sabiedrībā un gūt draugus. Tieši tā viņam visvairāk pietrūkst. Dēlu audzinu viena. Arī tas kavē viņa socializāciju.

Vienreiz nedēļā mēs apmeklējam skolu, bet divreiz nedēļā skolotājs nāk pie mums uz mājām. Cenšamies piedalīties visos skolas un klases svētkos, bet mācību stundās mans dēls klasē nav vēlams. Viņš trokšņo, nespēj mierīgi nosēdēt, pārbīda mēbeles. Respektīvi, viņš traucē. Atkārtoti esmu centusies viņu vest uz skolu katru dienu, bet nesekmīgi. Situācijas klasē atkārtojas.

Aizgājām pie neatkarīga psihologa. Arī viņa atzinums bija līdzīgs – nepieciešamas individuālas nodarbības mājas apstākļos.

Ko darīt? Mainīt skolu? Tādu iespēju esmu apsvērusi vairākkārt, bet domāju, ka tas viņam būs pārāk liels stress. Uz citu skolu es bērnu nespēju izvadāt, jo strādāju, bet šobrīd Latvijā mainīt darbu, lai pielāgotos bērna režīmam, ir pārāk liels risks. Jaunu darbu atrast ir tikpat kā neiespējami.

Atstāt puisis internātā uz visu nedēļu man arī bail. Tas palielinātu viņa spriedzi un ilgstošs sasprindzinājums var beigties ar slimnīcu. Kāds vēl varētu būt risinājums, ja neskaita skolas maiņu, kas man nav pieņemams risinājums. Ko man šajā situācijā darīt?

Astoņgadnieka mātes stāsts:

Esmu māte astoņus gadus vecam dēlam, kam bez atipiska autisma un vidējas garīgās atpalicības vēl ir hiperaktivitātes sindroms.

Sakarā ar to diemžēl esmu guvusi negatīvu pieredzi. Ar dēlu pedagogi netika galā ne pirmskolas izglītības iestādē, ne skolā. Tās abas bija speciālās izglītības iestādes. Pedagogi neprata atrast metodes, kā aktīvu bērnu iesaistīt darba procesā. Ļoti žēl, ka mācību iestādēs tik virspusēji un pavirši tiek izstrādāts bērna individuālā darba plāns.

Deviņgadnieka mātes stāsts:

Esam pilna ģimene ar diviem bērniem. Kaut otrs bērns ir daudz jaunāks, viņš izrāda rūpes par vecāko un cenšas palīdzēt. Jāatzīst, ka brīžiem mums iet grūti. Mūsu bērns, kuram ir autisms, brīžiem dara tādas lietas, ko grūti pieņemt. Mēs nespējam viņam izskaidrot, ka tā uzvesties nevar, taču mēs ļoti mīlam savu bērnu un meklējam izeju.

Draugu mūsu bērnam nav, jo viņam trūkst izpratnes par to, kādēļ tādi būtu vajadzīgi.

Ar mūsu bērnu apmeklēt publiskus pasākumus nav vienkārši. Lielā cilvēku pulī viņš jūtas slikti, kļūst nervozs un sāk izpausties ar neadekvātu uzvedību. Brīvāk jūtamies pasākumos, kas organizēti bērniem ar īpašām vajadzībām. Zinām, ka tur netiksim nosodīti, ja bērns uzvedīsies neatbilstoši situācijai. Tā teikt, savējie sapratīs.

Mans bērns šogad pabeidz otro klasi. Viņam ir ne tikai autisms, bet arī vidēji smaga garīgā atpalicība, nav runātas valodas, tāpēc viņš mācās pēc C-līmeņa programmas.

Skolas mājas lapā izlasīju informāciju par autismu. Apmeklējot šo skolu radās iespaids, ka viņiem ir skaidrs, ko darīt un kā strādāt ar šādiem bērniem.

Uzsākot skolas gaitas izrādījās, ka skolotāji neizprot ne bērna autisma iezīmes, nav sagatavoti un trūkst pieredzes, kā ar šādiem bērniem strādāt. Skolai nebija izstrādāti vienoti mācīšanas pamati komunikācijas apguvei nerunājošiem bērniem un bērniem ar runas un citiem uztveres traucējumiem. Katrs skolotājs pats domāja, ko darīt, kā mācīt. Skolotāji nebija informēti, ka bez runātas valodas sazināšanās ar bērnu var notikt izmantojot komunikācijas kartes.

Mana bērna skolotāja ir ļoti jauka un atsaucīga, bet izpratnes par komunikācijas būtību, pirmajā mācību pusgadā viņai pietrūka. Situācija uzlabojās pēc zviedru speciālās pedagoģes Ingeras Liljas vadītā semināra, kur tika rādīts un mācīts, kā jāstrādā ar bērniem, kuriem ir autisms un komunikācijas grūtības. No tās dienas klasē parādījās komunikācijas kartes, dienas plāni un sistēma, kur iepriekš sagatavoti uzdevumi ir strukturēti īpašās šim nolūkam iekārtotās kastītēs.

Tagad izskatās, ka viss sāk virzīties uz labo pusi, bet, ja godīgi, pirms tam bija brīdis, kad es domāju par skolas maiņu. Adaptācija skolā bija ļoti grūta. Bērns sev koda rokā, rāva ārā matus. Skolotāji teica, lai ātrāk ņemu viņu uz mājām. Nācās uztvert mājienu, ka manam bērnam skolas vidē nav vietas. Viņa gadījumā labāka būtu mājniecība. Uz ko es atbildēju, ka izolēt bērnu, kuram ir autisms, būtu pilnīgs neprāts. Pēc tam radināt bērnu uzturēties sabiedriskās vietās būs par vēlu!

Bērnu sāka vērot skolas psiholoģe, lai noskaidrotu, kas ir par iemeslu bērna satraukumam. Vienojāmies, ka bērns pusdienos atsevišķi no pārējiem, jo, iespējams, viņš ir izsalcis un nevar normāli paēst, ja apkārt ir citi bērni.

Ja man ir kaut kas svarīgs sakāms, zvanu skolotājai, vienojamies, kuru dienu tiksimies, lai aprunātos klātienē.

Rūgta pieredze ir iegūta saistībā ar pedagoģiski medicīnisko komisiju. Dažu minūšu laikā nevar veikt izvērtēšanu bērnam, kuram ir autisms, viņam svešā vietā un telpā!

Tāda rīcība tikai sanervozē bērnu un rezultātā no viņa nedabū laukā pat to, uz ko tas ir spējīgs. Manuprāt, pedagoģiski medicīniskai komisijai savi novērojumi būtu jāveic bērnam ierastā vidē. Dažādiem speciālistiem bērns būtu jānovēro un jāvērtē sadarbības ar viņu vismaz 10 reizes pa 30 minūtēm.

Pagaidām pedagoģiski medicīniskai komisijai neredzu jēgu.

Piecu bērnu mātes stāsts:

Tagad es zinu, kā vārdi spēj sāpināt un sagraut visas cerības, ko sevī esi lolojusi!

Jaunākajam bērnam ir agrīns DNS bojājums, vidēji smaga garīgā atpalcība ar autisma spektru.

Kad dēliņš bija maziņš, pamanīju, ka viņa attīstība norit lēnāk nekā citiem bērniem. Ģimenes ārste mierināja, ka viņam ir lielāks ķermeņa svars, tāpēc viņš ir attīstībā nedaudz slinkāks.

Dzimšanas brīdis notika 36.grūtniecības nedēļā ar dzemdību darbības vājumu un 19 stundu bezūdens periodu. Tas arī varēja ietekmēt bērna attīstības tempu. Astoņu mēnešu vecumā dēliņam parādījās epilepsijas lēkmes – biežas un smagas.

Tad arī pamanīju, ka viss, ko viņš līdz šim bija darījis – vēlies, lallinājis, pieturoties cēlies uz augšu, vairs nenotiek tā kā ierasts. Bērna attīstība bija apstājusies astoņu mēnešu vecumā. Zēns varēja stundām ilgi sēdēt, pārkrāmēt rotaļlietas, monotoni šķirstīt žurnālus. Pēc veiktajiem izmeklējumiem neirologs tikai noteica: „Šādiem bērniem lēkmes esot normāla parādība. Tā neesot nekāda mirstamā vaina. Puika būšot dzīvotājs, tikai jāmācās ar kaiti sadzīvot”. Ne vārda par to, kāpēc tā noticis ar manu bērnu!

Kad citi vienaudži jau staigāja, man dēliņš tikai sāka rāpot. Divu gadu vecumā ārste ieteica kārtot invaliditātes dokumentus. Bija jāveic papildus izmeklējumi. Process bija ilgs un mokošs – garas rindas pie speciālistiem, visur jāpierakstās un jāgaida. Man bija jāmācās pieņemt, ka mans bērns nebūs tāds, ka visi, bet citādāks. Sadzīvošana ar šo domu nebija viegla arī pārējiem ģimenes locekļiem. Visiem bija jautājums – Kāpēc? Kāpēc tieši mūsu bērniņš ir tāds? Kā viņam varētu palīdzēt? Toreiz man trūka informācijas, kā sadzīvot ar bērna invaliditāti. Sāpēja ārstu pārmetumi, ka esmu slikta mamma, jo neprotu veidot kontaktu ar savu bērnu. Kontakta veidošana ir pats grūtākais uzdevums, ja tev ir bērns ar autismu.

Izmeklējumu periods beidzās, kad zēnam jau bija četri gadi. Laimējās sastapties arī ar ārsti, kas spēja man paskaidrot, kā sadzīvot ar bērnu, kuram ir autisma spektra traucējumi.

Četrarpus gadu vecumā dēliņš sāka apmeklēt specializēto pirmskolas izglītības iestādi. Pedagogu acīs redzēju izmisumu un neizpratni. Man bija jāatbild uz jautājumiem: „Kāpēc zēns dara tā, vai kāpēc zēns nedara tā?” Saprātu, ka es, mamma, esmu lielākais sava bērna eksperts, jo es varu iztulkot un saprast, ko bērns grib. Redzēju, ka arī pedagogiem trūkst pieredzes un informācijas, kā saprast un darboties ar manu bērnu. Šokēja iestādes vadītājas nespēja pieņemt bērnu tādu, kāds viņš ir un sacītais: „Zēns ir muļķis, un tāds viņš paliks. Kāpēc jāiegulda darbs, ja pietiek tikai ar pieskatīšanu? To var darīt mājās vai kādā aprūpes iestādē.” Un es? „Jādzīvo tālāk pilnvērtīga, mierīga dzīve,” Bez sava īpašā bērna?

Tajā brīdī es sapratu, kāpēc mans dēls grupiņā vienmēr sēž dīvānā un šķirsta žurnālus. Viņu tur pieskatīja! Nekad viņam līdzās neredzēju nevienu pieaugušo, nevienu bērnu. Pedagogi allaž uzsvēra, ka zēns nevēlas veidot kontaktu ar viņām, nevis, ka viņas nezina to darīt!

Sešu gadu un septiņu mēnešu vecumā zēns beidza apmeklēt specializēto pirmskolas izglītības iestādi. Iestādes vadītāja uzskatīja, ka nav vērts aizņemt vietu, kura ļoti vajadzīga kādam perspektīvākam bērnam. Mans dēls līdz skolai varot dzīvot mājās.

Atkal pārdzīvoju, atkal izjutu to, kā tas ir, kad tavš bērns ir savādāks.

Sāku interesēties, ko dēls varētu darīt tālāk. Noskaidroju, ka pilsētas skolā ir integrētā klase, kur strādā speciālās izglītības pedagogi. Varbūt arī mans dēls tur varētu mācīties? Sarunā ar skolotāju atklājās, ka šajā klasē nestrādā ar bērniem, kuriem jāpiemēro C-līmeņa mācību programma. Uzzināju, ka lielāka daļa skolēnu esot vietējie sliņķi un dauzoņas, ar kuriem citi skolotāji negribot strādāt, jo nemākot viņus pedagoģiski „nolikt pie vietas”. Dažiem skolēniem ir arī viegli garīga rakstura traucējumi. Saprātu, ka manam dēlam šajā klasē nebūs vieta.

Man palīdzēja vecāku atbalsta grupa, citu vecāku pieredze. Mani iedrošināja aizbraukt uz speciālo skolu, iepazīties ar pedagogiem un skolēnu dzīves apstākļiem skolā. Centos mācīties rast sevī mieru un pārliecību par to, ka aizsūtīt dēlu prom no mājām, varu būt mierīga un pārliecināta, ka ar viņu viss būs kārtībā.

Nu jau dēls ir beidzi piekto klasi. Esmu guvusi pārliecību, ka savā izvēlē neesmu kļūdījusies, ka ir pedagogi, kuriem var uzticēties un kuri cenšas strādāt ar bērnu, kuram ir autisms. Skolotāji spēj pacietīgi mācīt un gaidīt rezultātu, priecāties par katru niecīgāko sasniegumu.

No pirmās klases zēnam ir sastādīta individuālā mācību programma, atbilstoša viņa attīstības līmenim. Daudz strādāts, lai zēns apgūtu saskarsmes un pašpalpošanās prasmes, lai iespēju robežās viņš pats ar sevi spētu tikt galā. Protams, ir arī rezultāti. Zēns ir apguvis patstāvīgas mazgāšanās un ģērbšanās prasmes, paplašinājies vārdu krājums. Prieks, ka zēns izrāda interesi veidot kontaktus gan ar klasesbiedriem, gan pieaugušajiem. Tomēr skolā gadījušās arī dažādas situācijas. Manī rada neizpratni atbalsta personāla kompetence un ieinteresētība darbā, ko uzņēmušies. Reizēm šķiet, ka pielietotās metodes nevis veicina, bet bremsē bērna attīstību.

Visi, kuri saskārušies ar bērnu, kuriem ir autisma spektra traucējumi, audzināšanu un aprūpi, zina, kādas grūtības sagādā tualetes apmeklējumi. Beidzot arī mans dēls sāka to lietot. Kad skolā ierados pēc bērna un apvaicājos, kā ar šo prasmi tikuši galā, aprūpētāja asi atcirta, ka nekas nav sanācis. „Viņš tikai ieejot tualetē, nospiež skalojamās kastes pogu un metas ārā.” Viņai neesot laika neskaitāmas reizes zēnam skriet pakaļ uz tualeti un vest atpakaļ uz klasi.

No tā laika nekas nav mainījies. Mājās dēls turpina lietot tualeti, kā es to viņam tiku ierādījusi, bet skolā – viss pa vecam – jāiztiek ar pamperiem.

Labas attiecības. Mātes stāsts:

Regulāri cenšamies apmeklēt dažādus kultūras pasākumus, bet tas ir nācis ar gadiem. Nu mēs to spējam – iziet sabiedrība bez pārdzīvojuma un bažām „ko par to teiks citi”. Sākumā uztraucāmies par sabiedrības piesardzīgo attieksmi pret bērniem ar speciālām vajadzībām un arī pret ģimeni kopumā, jo daudzi mūs uzreiz uzskatīja par nelabvēlīgu ģimeni.

Mūsu ģimene – es un vīrs – par bērna speciālajām vajadzībām uzzinājām, kad vajadzēja kārtot dokumentus uzņemšanai bērnudārzā. Līdz triju gadu vecumam nekas neliecināja par to, ka mūsu bērns kaut kādā veidā varētu atšķirties no citiem. No tā dzīves posma arī mēs sākām saskarties ar bērna speciālajām vajadzībām. Lielu atbalstu sniedza vīrs. Viņš mani tajā brīdī saprata, uzklusēja un spēja uz notikušo paskatīties savādāk. Man ļoti sāpēja viss – bērna diagnoze, viņa izaugsmes iespējas. Zinu, ka arī vīram sāpēja tikpat daudz, bet viņš toreiz spēja uzņemties atbildību pa mums abiem.

Kad pirmais brīdis bija pagājis, par šo lietu palika vieglāk runāt arī ar vīru. Ko mēs varētu darīt, lai palīdzētu bērnam attīstīties? Man bija bail, ka vīrs varētu no mums aiziet, jo zināms, ka tā notiek daudzās ģimenēs, kur līdzīga situācija. Vīramāte uzskata, ka pie visa es pati esmu vainīga. Vīrs viņai bija skaidrojies, kāpēc tas ir tā, bet viņa neko negribēja dzirdēt. Tā tas turpinās nu jau ilgi. Pati esmu to pieņēmusi. Arī no citiem radiem esmu saklausījusi, ka man ejot ļoti labi, jo es taču par bērnu saņemu lielu pabalstu. Kā viņi nesaprot, ka man nevajag to naudu! Man vajag sapratni un morālu atbalstu!

Ar pieaugušajiem ir bijusi dažāda pieredze. Vieni mana bērna uzvedību ir pieņēmuši kā normu, bet nav trūcis arī tādu, kas teikuši – cik neaudzināts vai „mežā audzis” ir mans bērns. Nu jau vairs to tik sāpīgi neuztveru. Desmit gados esmu pieradusi pie negatīvas pieaugušo reakcijas. Daudz labākas attiecības ir ar bērniem. Viņi manā bērnā nesaskata trūkumus. Viņš vienkārši ir citādāks.

Ar pedagoģiski medicīnisko komisiju man ir ļoti, ļoti rūgta pieredze. Tur, kur nolemj bērna likteni, netiek izvērtētas bērna kā indivīda iespējas! Mūsu komisija ilga vidēji 15 minūtes. Pie galda sēdēja bars cilvēku, vairs neatceros, viņu bija tik daudz, varēja būt kādi desmit. Jau tad, kad iegāju kabinetā, palika neomulīgi. Viņu caururbjošie acu skatieni bija vērsti pret mums. Gribēju paķert bērnu un mukt prom, bet apsēdos. Nevienam neienāca prātā apvaicāties, kādas ir mana domas, kādā skolā es vēlētos sūtīt savu bērnu. Man bija paņemti līdz raksturojumi no attīstošo nodarbību speciālistiem, ko apmeklējām. Tas nevienu neinteresēja. Viņiem uzreiz bija skaidrs, uz kuru skolu mums jāiet. Es nepiekritu viedoklim, ka bērnam būs labāk, ja viņš mācīsies pēc C-līmeņa programmas. Es zināju, biju pārliecināta, ka viņš var mācīties pēc A/B līmeņa mācību programmas. Viņi pat nedeva iespēju pamēģināt! Nevarēju samierināties un meklēju citu pašvaldību, kas man dotu šādu iespēju.

Skolu atradu 30 km no mājām. Tā bija parasta mācību iestāde ar nelielu bērnu skaitu klasē. Manam dēlam tur ļoti patika. Katru dienu vedu bērnu uz skolu, bet izglītošanas procesu bijām spiesti pārtraukt. Pietrūka naudas ceļam un tur strādāja pedagogi bez speciālās izglītības skolotāja kvalifikācijas. Griezos atkal savas pašvaldības speciālās izglītības iestādē. Lūdzu, lai dod iespēju uzņemt manu bērnu A vai B līmeņa programmā. Man bija raksturojums no iepriekšējās skolas, kas apstiprināja, ka viņš spēj mācīties. Sekoja garas pārrunas, līdz beidzot saņēmām atļauju vest bērnu uz šo izglītības iestādi.

Pēc diviem gadiem arī pedagoģiski medicīniskā komisija ir atzinusi mana bērna atbilstību A/B līmenim, bet man viss notikušai ir atstājis neizdzēšamu vilšanos. Kā lai es turpmāk uzticos komisijai, kam ir vienaldzīgs katrs individuālais gadījums, kas neuzticas vecākiem un nedod pat iespēju pamēģināt?

Tagad man ar skolotāju ir izveidojušās labas attiecības, bet sākums bija ļoti smags un grūts, jo bija daudz un gari jāstāsta, kas ir ar manu bērnu, kaut gan skola, kurā iet mans bērns ir speciālā skola ar Aun B līmeņa mācību programmu. Mūsu sadarbības veidošanai bija vajadzīgi divi gadi. Šai laikā no skolas personāla saņemts ne tikai daudz sūdzību par bērna sliktu uzvedību, bet arī ieteikumus, ka labāk būtu mainīt izglītības iestādi, šī skola bērnam nederot. Piemēram, saņēmām aizrādījumus, ka mans bērns atkārtoti rupjības, ko dzirdējis no vecāko klašu skolēniem. Viņam patiešām bija pat tāds kā šoks un neizpratne par skolā redzēto un dzirdēto, – skolēnu smēķēšanu, kliegšanu uz skolotājiem; iepriekš ar kaut ko tādu viņš nebija saskāries.

Mūsu pašvaldībā ir daudz iespēju. Ir arī speciālās klases vispārīglītojošajā skolā. Uz papīra uzrakstīts tas izskatās ļoti smuki, bet dzīvē viss ir citādāk. Vēlētos noskaidrot, kādam mērķim šīs klases tiek veidotas, ja no izglītības pārvaldes vienmēr ir saņemtas tikai dažādas atrunas?

Ļoti ceru, ka sabiedrības attieksme mainīsies!

Vecāku stāstus uzklusēja un rakstu sagatavoja Liāna Velka